

Škola slavila významná výročí

STUDENTI si první den oslav připili na zdraví mlékem.

Foto: Antonín Zvěřina

Tři dny trvaly oslavy veterinární, zemědělské a zdravotnické školy, vrcholily dnem koní.

■ Antonín Zvěřina

Vyšší odborná škola a Střední škola veterinární, zemědělská a zdravotnická Třebíč slavila! Oslavy začaly ve čtvrtek 16. června odhalením lavičky dialogu. Moderování akce se ujal učitel odborných předmětů Jiří Smažil, také absolvent školy.

Zástupkyně ředitelky Marta Valentová informovala, že před pětadesátiletou byla v Třebíči založena Vyšší rolnická škola, před 70 lety Střední zdravotnická škola a před 25 lety otevřena Vyšší zdravotnická škola.

Nejprve pozval Smažil před improvizované pódium na historickém zemědělském vleku všechny současné učitele, kteří školu navštěvovali. A že jich byla pěkná řádka. Moderátor se nejprve učitelů zeptal, zda někdo nepropadl či nemusel k reparátu. Samozřejmě nikdo.

Další dotaz, zda by se opět rozhodli vyučovat, tam už taková jednotá nepanovala. Ohledně používání taháků se také pár rukou ve vzduchu ocitlo. Ale na střední školu, do těch krásných časů, se chtěli vrátit všichni.

Naprostou záladnou otázkou se ukázala ta, zda by se na školu přihlásili, kdyby věděli, že je bude vyučovat jejich současné já. No jen si to zkuste zodpovědět. Další kvíz stanovil, že nejděle na škole učí František Beroun a Karel Samuel. Posledně jmenovaný dokonce ani nedokázal odpovědět, kolik let to je, oba přes třicet.

Kdo to z jejich žáků dotáhl nejděle? Beroun jmenoval Luboše Kličku, obchodního zástupce významných firem, a mnoho dalších. „Nejlíp jsem se na škole cítil, když jsem na ni chodil jako student,“ netajil Beroun a Samuel jenom přitakával.

Vadily vlasy

Oba se shodli, že krásné byly i učitelské začátky, kdy se potkávali s kantory, kteří učili je. Moderátor Smažil se zeptal, jaký on byl žák v jejich

očích. Beroun si pamatoval, že nosil tričko se skupinou Kabát. Přiznal, že už mu hlavou prošlo tolik studentů, že si na všechny nepamatuje.

„Na učitele Berouna mám silnou vzpomínku hned z prvního ročníku, kdy jsem měl na hlavě nějakou chocholku a to se vám pranic nelíbilo,“ vzpomínal Smažil k Berounově údivu, kdy si ten myslí, že v těchto ohledech byl velice benevolentní.

Sám zažil v této oblasti za minulého režimu velké perzekuce, dokonce ho nechťeli kvůli dlouhým vlasům pustit na zájezd na Zemi živitelku. A na závěr učitel Beroun všem popřál, aby je obor, který si zvolili, bavil a byli úspěšní. Samuel doplnil, nechť si všichni studentská léta užijí plnými doušky a mají na co vzpomínat.

Jako další si pozval Smažil učitelku odborných předmětů Ladislavu Netrdovou. Ta byla třídní nynějších učitelů - zástupkyně ředitelky Milady Brabcové či Petry Krškové. „Byla hodná, ale my jsme si ji moc neužili, jen rok. Pak nastoupila na mateřskou dovolenou,“ zavzpomínaly.

Přípitek mlékem

Závěrečné slovo patřilo ředitelce Lence Francové. Věří, že škola má na to, aby se stala centrem vzdělanosti v Třebíči, a popřála všem studentům jen to nejlepší. Pak následoval přípitek, jak jinak než mlékem, které je symbolem pro zemědělství i lékařství.

Následovala akademie na hřišti, a protože se jednalo o Den skotu, nechyběla přehlídka Českého strakatého skotu z devíti farem a soutěž týmů studentů zemědělských škol. Program pokračoval i o den později s názvem Den školy.

Lavička Dialog se tentokrát odhalovala pro veřejnost a my jsme zamířili na prohlídku školy. Jen tak mezi námi, pisatel těchto řádků ji kdysi navštěvoval, takže si prohlídku nemohl nechat ujít. A nelze se divit, že občas reportáž proloží vlastními vzpomínkami.

Hned u vchodu nás vítá mlékomat s umělohmotnou krávou, tak tohle tam na počátku sedmdesátých let minulého století určitě nebylo. Živo-

SVOJE obrazy na Dni otevřených dveří vystavovala Milada Vedralová.

Foto: archiv M. Vedralové

čišná laboratoř je také novinkou, slouží pro studenty veterinary a agropodnikání, budoucí zdravotní sestry ji samozřejmě nevyužívají.

Ukázka myslivosti nám připomíná, že tehdy se jednalo o nepovinný předmět, a co je nepovinné, tomu se patří vyhnout. Což není návod pro dnešní studenty. Výstava v jedné z místností ukazuje díla Milady Vedralové.

Ve škole pracovala

„Jsem velice potěšena, že mně tuto možnost, výstavu obrazů, škola nabídla a pomohla uskutečnit,“ vyznává se výtvarnice. Na škole pracovala v letech 1976 až 1986 jako vychovatelka v Domově mládeže.

V letech 1986 až 1990 působila jako učitelka odborných, maturitních předmětů zemědělství a ekonomiky na Gymnáziu Třebíč, od roku 1990 až 2012 jako učitelka biologie, odborných předmětů a základů německého jazyka na Zemědělské škole v Třebíči a od roku 1994 až 2013 jako učitelka biologie a výtvarné výchovy na Katolickém gymnáziu v Třebíči. Slušná kariéra, co říkáte?

Jinak podle informací budova byla stavěna jako záložní nemocnice, proto se tam nacházel kryt se vzduchotechnikou a na půdě byla složena polní lůžka. V krytu jsme jako studenti byli jednou, a když zapnuli vzduchotechniku, málem jsme ohluchli. Další novinka, výtah, zato původní schody a zábradlí.

Chemická laboratoř je na svém místě, pouze ji novoty o něco zmenšily. Že má poněkud modernější vybavení, to je nabíledni. Herbář musejí zpracovávat i dnešní studenti, a prý s nimi kšeftují stejně jako tenkrát my.

Je ale pravda, že člověk aspoň rozezná jednotlivé druhy obilí i základní trávy rostoucí po mezích a strouhách. Šestnáct moderních mikroskopů zakoupených díky projektu umožňu-

je studentům samostatnou práci. To se dozvídáme od Marty Šťákové.

Odpocínek U vlka

Studenti mají k dispozici i odpočinkový koutek, kde ovšem převládají hračky. Že by si tam chodila omladina hrát? Kdepak, to jen pro dny oslav škola zajistila zábavu i malým dětem. Jinak my jsme odpočinkovou místnost také měli, v nedaleké ulici byla hospoda Na sejkách neboli U vlka a tam jsme přečasto odpočívali. A učili se hrát karambolový kulečník.

A jéje, vitríny s ptáčky jsou na svém místě. Pokud má člověk dobrou paměť, je jich tam dvaasedmdesát a všechny jsme museli znát nazpaměť. Jejich názvy pilně žákyně, pro studenty to bylo příliš mnoho práce, napsaly na obruby a díky tomu i moje malíčkovost obdržela dvojku.

Tu dvojku mně udělil učitel Koupil, jsem přesvědčený, že o všem věděl, a přimhouřil obě oči. A tak začínají vzpomínky na profesorský sbor, například zástupce ředitele Heřmánka, který jezdil šílenou rychlostí po poli na motorce, nohy na zemi, že to v nás vzbuzovalo značné veselí.

Ríká se o něm, že později učil na zemědělském učilišti v Demlově ulici a žáky stavěl i na ulici a zkoušel. Není divu, že se mu všichni vyhýbali a vyhledávali do školy jinou cestu, nežli byla ta jeho.

Na počátku 70. let minulého století se pěstitelství a chovatelství učilo přibližně 60 studentů ve dvou třídách, vzpomínáme. Do dvou tříd jsme se dělili podle počátečních písmen v příjmení, ano, já už byl tehdy bčekař.

Nelze nezpomenout na učitele Otu Skokaniče, vždy v pátek odpoledne jsme měli chemická laboratorní cvičení a využívali jeho dobroty a často se vynmouvali na mimoškolní činnost, a on nás milostivě pouštěl. Já na schůzky pionýrů, což byla lež jako věž, ale tak to bylo.

(Pokračování na str. 10)